

Harligt Incognito.

Roman

af

Jalmar Hjort Boyesen.

(Sluttet.)

Vi gjerne have en Samtale inden jeg rejser," begyndte han, med Beundring hennes fulige Ansigt.

"Men De rejser? Men De rejser da raabte hun med pludselig Udtal, "ilføjede hun, robed i sin egen Hæftighed — "vel meget snart. De ventede da ikke, at vi vil bringe hele mit Liv med at

men det gjor mig hjertelig ondt i halsen."

har saact Dem saa hjær. Han Dem baade tidligt og sildigt. De kom her, har han næppe haft af sine melankolske Ansfald.

dette forekom det ham vanstædigende paa sit Grinde, og han de Minutter gaa hen, inden han Men deres Kodrind paa Grus-

Inselernes Sunnen i Græs-bladenes Suseb udgylde Stille-

denne sommerlige Stemning af hjertelighed og Livets Kyldle liste-i i hans Hjerte og holdte det med enkelig Omhed og Langsel.

en af hans egen Overbevirked, der havde tryffet ham i Olga's Nævepladsen for en ren og ublan-

de over hendes Skønhed, hen- emme, over hele hendes elstelige

vidste ikke, at det var hans arbo- dning lige over for hende, der

og af hans fuldstændige Ubevid- egn Fortjenester, som fra først

des Øjne hande gjort ham til en

Olga, begyrdte han med en- hed, der vobede hans Uverfaren-

og da ikke meget til at udtrykke heller i smukke Ord, men der er

og som jeg maa sige Dem inden- er, selv om jeg skulde gaa til Grun- ker forsøget."

en ma vere frugtelig sovare Ting ubrod hun med nervos Mun- som kan darligt dækkede over

Bogenesse. En forenemrig meget svart at

en saa sig dem hellere til en an- men kan De ikke indse, at jeg ikke

mag om at sige dem til nogen an-

havde naat et Lysthus for Enden

gangen, og sad ned paa den gam- hører overfor store Konstanter- lastede deres Skygge.

Olga, sagde Ewald, og ridse- Stafet af sin Rudepist i Sandet,

wilde De sige, naar De horte, at

bedraget Dem?"

Hun vilde forlade dem, men han greb

hendes Arme, og holdt hende tilbage.

"Det vilde være ubbilligt at

gave en lille grøn Orn, som var

overrasket af den dyb Mod-

havde en Følelse af at kæmpe

imod en forsædlig Nattemore, og son om han, hvis han bare kunde vognne, vilde finde, at alt var en Drom.

"Et De eller er De ikke William A. Graham fra Chicago?" gængt den usofstredte Mr. Beagle.

"Store Himmel!" raahte Ewald, da han som ved et Lynglimt saa hele den Labrint, han havde vovet sia ind i.

"Jeg tankte det ikke," sagde Beagle.

"Og vi maa skynde os," bemerkede Turner, "vi maa sejle fra Bergen i Mørk Aften."

Det var rigtignok Showne Udsigter — vendte deces Samtakke til en Sam-

komst med Kaptejnene, forudsat at de selv maatte være nærmere.

"Jeg formoder, mine Herrer, at det ikke kan nyte at fortælle Dem, at jeg ikke er William Graham," sagde Ewald med en Strænghed, der ikke gav de to

Kaptejn noget efter.

"Det kan De bilde Sofoltene ind," sagde Mr. Beagle.

"Sig mig kun et: Hvad har Mr. Gra-

ham gjort, og hvorfor bliver han efter-

sporet?"

Jedet for Svar trak Betjentene et

Papir op af Lommen, og begyndte at

læse halvhojt:

"Hjem Hod og ti Tommers Højde —

det passer paa en Pris, to og tredivekvar-

gammel — det er også omtrent rigtigt

blondt, kroplet Haar, lige Nose, lys

Knebelsbart — antager, at De har ladet

Skjæg gro paa Rejsen; — tynd og

spinkel af Vægt — antager, at De er

bleven sjærvare, siden De holder Nide-

heit."

Han rodede igjen i Lommen og trak et

Papir frem, hvori han havde skrevet det

lykkelige Navn.

"Er det Deres Understrift?" spurgte

Beagle.

"Det er min Haandritst."

"Saa indser jeg ikke, at vi har noget at

vente efter. To hundrede og halv-

tedubstykke Tusind Dollars er en stor

Sum og i forbindelse med andre Bedragerier og forfalskede Neginstaber burde

det sende Dem i Fængsel paa Livstid, men mindre Guvernører giver Dem fri

under den Betingelse, at De giver henni Deres Siemme paa næste Valgdag."

Ewald gav intet Svar, og for en Stund stod alle tre Mand og stirrede paa

hverandre.

Olga havde i vild, pinlig Spænding

lyttet til hvort Ord; og fra hendes

Sjæls Indre sprang der en Overbevis-

fning frem, at den Mand, hun elskede,

var Ewald, hendes Onkels Son.

Der var en frimodighed og aabenher-

bodighed i hans Ansigt, som aldrig kan-

de bedrage. Det herde Element i han-

des Natur rejste sig stormende og bortre-

alle smaale Betenkelsigheder.

Glodende øjen ædel Beslutning traadte

hun frem, lagde begge sine Hænder

paa den unge Mandes Skulde, og idet

hun saa ham ind i Øjnene, spurgte

hun: "Er De virkelig Ewald Nordahl?"

"Det er jeg."

"Saa vent et Djeblik, og jeg vil op-

klare Misforstaelsen."

Hun vilde forlade dem, men han greb

hendes Arme, og holdt hende tilbage.

"Lov mig, ikke at tale til minhader,"

sagde han indtrængende. "Jeg forlod

ham med en Plet paa mit Navn, og on-

ster ikke at møde ham under lignende

Umstændigheder. Langt heller vil jeg,

at han aldrig skal faa at vide, hvem jeg er.

Jeg folger disse Herrer til Amerika.

Lab mig ajore godt imod Dem, hvad jeg synede imod den

anden."

Det var mere end Sonnen kunde

bære.

"Fader!" raahte han, "Fader!"

Den gamle Mand traadte et Skridt

tilbage med opstøtede Hænder og Blækket

fuldt af Tvisl, Glæde og Overrasketse.

"Ewald!" raahte han med skjælen i

Høst, — "min Son!"

Hun aabnede sine Arme, og trykkede

Sonen til sit Bryst.

"Jeg takker Dem," sagde han med et

Blæk fuld af dyb Tænksamhed. "Jeg

har ingen Frygt for at gaa — eller for

at vente tilbage."

Opdagelsesbetjentene, som var kej-

der af den menneskelige Natur, behævede

intet Kjendstab til Sproget for at tolke

denne Scene. De saa paa Ewald med

en lystig Unrekendelse og en halv misun-

delig Beundring af hans Stolthed; men

i sin Genstab som Lovens Representant

folgte Mr. Beagle sig falset til at gaa

Indsigler.

"Måbam," henvendte han sig til Ol-

ga og lægde Haanden paa hendes Arm,

"han har en Hustru og fire Børn i Chi-

cago."

"Kone — fire Børn," sagde Turner,

som imidlertid havde raabsprut sin Lom-

me-Dictionair.

"Jeg gætter, at han vil inddiske Dem,

at han er en lange savnet Broder, eller

Kjæreste — eller ligst. Det er et almin-

deligt Blæk af den Slags Fyre for at føre

Retten ind paa et fælt Spor."

Opretholdt af sin faste Oerbevisning vendte Olga Betjenten Ryggen og var- digede ham intet Svar.

"Derfor De maa rejse, Mr. Nor- dahl," sagde hun til Ewald, "vil De da ikke først sage Farvel til Uncle?"

"Jeg er desværre i Hænderne paa mi- ne Venner, som Politikernes figer," sagde Ewald, "og pegez med et forgyldt Smil paa Lovens Haandhåvere.

"Men de ride dog visstelig ikke for- hindre Dem i at sige Farvel."

Efter en fort Raabsprutning gav de to

Betjente deces Samtakke til en Sam- komst med Kaptejnene, forudsat at de selv maatte være nærmere.

De fandtskaptejnene i Biblioteket, hvor han som en fangen Love gik frem og til- bage.

"Kaptein," sagde Ewald, da han traads- te ind, "tillad mig ot forestille Dem Mr. Beagle og Mr. Turner — begge Ameri- kanere."

"Det var De bilde Sofoltene ind," sagde Mr. Beagle.

"Sig mig kun et: Hvad har Mr. Gra-

ham gjort, og hvorfor bliver han efter-

sporet?"

Jedet for Svar trak Betjentene et

Papir op af Lommen, og begyndte at

læse halvhojt:

"Hjem Hod og ti Tommers Højde —

det passer paa en Pris, to og tredivekvar-

gammel — det er også omtrent rigtigt

blondt, kroplet Haar, lige Nose, lys

Knebelsbart — antager, at De har ladet

Skjæg gro paa Rejsen; — tynd og

spinkel af Vægt — antager, at De er

bleven sjærvare, siden De holder Nide-

heit."

Han rodede igjen i Lommen og trak et